

M I C H A E L

občasník farností Krouna a Pustá Kamenice

č. 13/Vánoce 2015

Slovo otce Vladimíra

„Dítě se nám narodilo, od Boha a ze života Panny vzešlo, přejí nám toho andělé, radují se archandělé. Ó Moudrosti, tys v nejvyšších vždy přebývala v příbytcích. Ó jak jsi se ponížila, z nebe do chléva vstoupila. Světlo svět osvětlující k nám z nebe přicházející, o půlnoci se zaskvělo, noční temnost osvítilo.“

Zpěv hymnu oznamuje příchod vánočních svátků 2015. Tiché a nenápadné Vánoční události však ukazují na velká poselství, jež v narození Božího Syna v chudém Betlémě, Matce, do nazaretské Rodiny a do rodiny lidstva, zasažených hříchem, o velmi důležitém vypovídají. Kéž tento hymnus v nás rozezvučí struny chval a díků. Ať Krista vpustíme do svých srdcí, životů a vztahů jako Světlo.

Drazí bratři a sestry z farností Krouna a Pustá Kamenice, oslavte vše nastávající svátky, prožijte klidné sváteční dny a vstupte do nového roku 2016 s dobrou mírou požehnání, s křesťanskou svěžestí a pevností, s duchovní silou i potřebným zdravím.

Se zpětným ohlédnutím děkuji Vám, kdo žijete ze svátostí a podílíte se na životě farnosti. Díky Pánu Bohu, že nás vede po cestě spásy a posvěcení, lidského růstu a vztahů, sdílení a společenství, díky za dar bohoslužby i přírody, za dar času i smysluplných cílů.

P. Vladimír Handl

Přání jáhna Petra

Drazí bratři a sestry, milí farníci,

chci vám popřát klidný, neuspěchaný zbytek adventní doby. Času očekávání, ve kterém se připravujeme na Vánoce, na vzácné obdarování člověka, na nový život. Na obdarování děťátkem, Ježíškem, Božím Synem, který přišel v dětské nevinnosti, aby nás lidi potěšil.

Co může víc rozechvět srdce člověka než nový život? Snad jen z lásky nezištné darování sebe sama.

Uplyne čas, toto malé dítě vyrostne v muže a ve své nevinnosti sebe daruje pro náš nový život, aby tak naplnil srdce člověka vírou, nadějí a láskou, a dal směr našemu životu.

Napodobujme jej v jeho lidství ve vztahu k Bohu Otci a k bližnímu.

Přeji vám všem, drazí farníci, klidné a požehnané Vánoce. Do nového roku 2016 vám přeji hojnost Božího požehnání.

Všem vám a vašim blízkým žehná

jáhnen Petr Vtípil

Modlíci se srdce země

Svatí snoubenci jsou v jeskyni za Betlémem. Město hýří, hřeší nebo spí! Oni bdí – na modlitbách. Jsou to modlitby za svět, prosby vstříc Vykupiteli. Tyto duše tvoří styčné body země s nebesy. Přivolávají příchod Boha, příchod milostiplný. To jsou pravé perly země. Svět jich nezná, Bůh o nich ví, a to stačí. Jsou to televizní i rozhlasové antény; zachycují co nejvíc obraz Boží, nebe, co nejvíc věčných hodnot, projevů Boží vůle, milostí. Čím víc antén i

vysílaček, tím lepší obraz i poslech. – Je to překrásné, chtít být takovým styčným bodem země s nebesy. Vzít si na starost celé lidstvo, být mu milostí (Vnější), pomocí slepým a hluchým, zvláště pak duchovně mrtvým. – Štědrý den takovýchto hrdinných duší bývá vážný: Bída, bolest, nevěra světa, vše tam má odlesk, vše tam volá – a proto ony volají a zvou Ježíška ke všem těmto ubožákům, kteří si sami pomoci nemohou.

Jsou lidé, kteří jsou bičem na lidstvo, jiní jsou přítěží, jiní zbyteční... A jsou jiní, modlíci se srdce země – lidstva! Buď jím i ty!

Hlouch Josef: Minutěnka

To chce klid a nohy v teple

Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. (Flp 4, 5-7)

Kdo by nechtěl být bez starostí, ale copak to je možné? Starosti si přece nevybírám, ty prostě v životě přicházejí. A bylo by vůbec zodpovědné a správné nedělat si s ničím starosti, nic neřešit? O spoustu věcí se mám postarat, je to můj úkol.

Apoštol Pavel nás jistě nevyzývá k nezodpovědnosti. Povzbuzuje nás, abychom si nedělali starosti s tím, co nemůžeme ovlivnit, ale s klidem se věnovali tomu, co je náš úkol. Snadno se to řekne, huť udělá, když nám dělá starosti tolik věcí. Co s tím?

Klíčovým východiskem je vědomí, že Pán je blízko. Pán Ježíš, kterému na mně záleží, který ví, co potřebuji, který se o mě stará. Pokud upnu svou pozornost nejprve na něj, uvidím i starosti v jiném světle. Některé nejspíš odpadnou, protože mi dojde, že se

důležitě jen tvářily a já se jimi trápil zbytečně. Objevím, že na skutečné potřeby nejsem sám. Můžu je s důvěrou v modlitbě svěřit Pánu Ježíši, který je mi blízko a stará se. Zkušenost s jeho láskyplnou péčí mě naplní pokojem, který je něčím mnohem hlubším než absencí starostí.

Na co zaměřuji svou pozornost? Na starosti, nebo na Pána Ježíše? První možnost vede ke stresu a obávám, druhá k pokoji, který převyšuje každé pomyšlení.

Obrátme svou mysl i srdce na Ježíše, děkujeme mu, že je s námi, a s důvěrou mu svěřujeme svoje potřeby.

Převzato z www.vira.cz

Bůh je s námi

Díváme se v těchto dnech k betlémské hvězdě. Když zkušený astronom v tichu noci sleduje hvězdnou oblohu a uvidí nějakou jasnou hvězdu, kterou ještě nezná, zapomene na všechny ostatní a věnuje té jediné celou svou pozornost. To stojí hodně času a úsilí, aby se o ní více dozvěděl. Ale nikdy by nebyl tak pošetilý, aby se zvedl od dalekohledu a vydal se na pochod za tou hvězdou...

A přece kdysi existovali tři takoví blázni, kteří se na cestu za hvězdou vydali. Na první pohled to byla nesmyslná cesta, ale oni skutečně došli k cíli. Ne sice, že by si mohli sáhnout na tu hvězdu, ale mohli se dotknout dítěte – živého Boha.

Křesťanství také můžeme přirovnat, alespoň trochu, k putování za hvězdou. Na první pohled je to pošetilst – jen věřit. Bůh je nám svým způsobem vzdálený, není na dosah. Ale vždy zůstává na zemi jeho záře, světlo, za kterým máme jít, podle kterého máme srovnat směr. Světlo svědčí o tom, že „něco“ svítí. Každé novorozeně

svědčí o tom, že „Někdo“ jej stvořil. A betlémské dítě, Ježíš, svědčí o tom, že Bůh je s námi.

Z dopisu sester premonstrátek z Doksan

Vánoční (mini)zamyšlení

Advent se krátí a pomalinku přichází čas Vánoc a příležitost, abychom se navzájem obdarovali a tím si řekli: „Záleží mi na Tobě, jsem rád, že tu jsi.“ Pro všechny máme dostatek prostředků, abychom to uskutečnili: úsměv, vlídné slovo, milé přání.

V materiálních hodnotách se převážně topíme, ale blízkost srdce nám někdy chybí. Ježíšek neměl nic, jen chudou stáj, která mu nepatřila, a přesto nás obdaroval. Obdaroval nás svým příchodem. I my můžeme obdarovat tím, že přijdeme, že v tento krásný vánoční čas potřebné navštívíme.

Přeji vám i sobě, abychom své blízké, ale třeba i cizí dokázali obdarovat.

Přeji dětem, aby měly takové rodiče, jako Ježíšek, kteří pro něho udělali vše, a nebylo to lehké.

Přeji rodičům, aby se jim dařilo naplňovat život v rodině dle vzoru sv. Josefa a Panny Marie.

Žehná jáhen Petr Vtípil

Vánoce a Ježíšova rodina

První neděli po Vánocích slaví církve svátek Svaté rodiny. Máme před očima Ježíše, jeho matku Marii a pěstouna Josefa. Nebyla to rodina početná, na starověké orientální poměry až nápadně malá, vždyť sestávala jen ze tří osob. Ze stručných zpráv evangelií víme,

že nazaretská rodina byla rodinou chudých lidí a že se jí rozhodně nevyhýbaly těžkosti života. Stačí pomyslet na útěk do Egypta, kam museli narychlo prchnout, aby unikli paranoickému a o moc se třesoucímu Herodovi.

To, co pro věřícího činí z rodinného společenství Josefa, Marie a Ježíše něco výjimečného, je identita a kvalita jejich členů a do toho se odvozující hloubka jejich vztahů.

V centru rodiny stojí Marie se svým tajemstvím. Tím tajemstvím je její dítě. Marie je žena vnímavá a vnitřně soustředěná: dvakrát je o ní v evangeliu zmíněno, že události a slova uchovávala ve svém srdci a uvažovala o nich. Není ovšem osobou zasněnou a jakoby mimo tento svět. Jakmile se dozví o těhotenství své příbuzné Alžběty, spěchá jí na pomoc. Proti atmosféře sladkobolných mariánských obrázků je na místě poznamenat, že Ježíš vyrůstal v přítomnosti osoby radostné a spontánní, jak to přesvědčivě dokazuje Mariin radostný zpěv *Magnificat*.

Do svaté rodiny samozřejmě patří i Josef. Je mužem v pozadí, na stránkách evangelia stojí ve stínu Marie a Ježíše. Z tohoto stínu vystoupí, jen když se musí zhostit ochranných povinností náležitých hlavě rodiny. Josef v mnoha ohledech neměl lehký život: evangelium zmiňuje jeho vnitřní zmatek, se kterým sledoval těhotenství své snoubenky, a úzkost, se kterou hledal dvanáctiletého Ježíše, když se ztratil v Jeruzalémě. Od něj samotného nemáme na stránkách Nového zákona ani slovo. Mlčící muž ve stínu, bez něhož by však nazaretská rodina nemohla existovat a přežít.

Ježíš je třetím členem rodiny a ona žije pro něho. Marie i Josef mu připravují podmínky, aby mohl zrát a růst a co nejlépe se připravit na poslání, které má před sebou. A když pak Ježíš vystoupí se svým učením o milosrdenství, pokoji a vzájemné lásce, můžeme si být

jisti, že jako člověk smysl těchto slov dobře znal, a to především ze své rodiny.

Nejen svatá rodina, ale rodina jako taková je tématem vánočního času. Křesťané si připomínají, že jen fungující rodina je místem, kde se dítě může dobře rozvíjet, kde se může naučit žít dobré vztahy a získat vnitřní jistotu.

V létě 2013 zveřejnil Český statistický úřad demografickou prognózu do roku 2100. Z jeho zprávy vyplývá, že na konci tohoto století bude Čechů o čtvrtinu méně než v současnosti. Řeč čísel neúprosně informuje o tom, že se český národ stává národem stárnoucím a vymírajícím, a to asi mnohem více a rychleji, než si mnozí připouští. Člověk nemusí být odborníkem, aby přibližně tušil, jaké ekonomické, kulturní a společenské dopady tento trend bude mít. Není třeba otevřít diskusi o tom, zda kromě duchodových pilířů, pojištění a připojištění není nakonec nejrozumnější investicí do budoucnosti jednotlivce i národa všestranná podpora rodiny s dětmi... Život rodiny je v mnoha ohledech náročný a pohled na Ježíšovu rodinu, jež prošla řadou těžkých zkoušek, může být pro křesťana povzbuzením. Pro věřící zůstává Svatá rodina přes věky společenstvím, které vzbuzuje naději v budoucnost, kterou přineslo nazaretské dítě. Vzbuzuje naději v budoucnost, kterou přinesou děti.

Pro budoucnost společnosti je zásadní, aby se co největšímu počtu rodin dobře dařilo, aby byly a zůstaly prostředím důvěry, zájmu jednoho o druhého, aby se stávaly místem, kde je člověk zakotven a kam se ve chvílích pěkných i těžkých vrací.

Bouma David: Zjevení, víra, církev: teologické skici k úvodu do křesťanství

Zamyšlení na téma „Domov“ (školní slohová práce)

Slovo domov má pro každého jiný význam, každý si pod tímto slovem představí něco jiného. Co si představím já? Asi náš dům ve chvílích, kdy se všichni cítí spokojeně. Úplně to vidím... Za okny padá sníh, doma je vytopeno a my spokojeně sedíme, pijeme teplý čaj a klábosíme, ale hlavně si celá naše rodina užívá společně strávené chvíle a my všichni jsme rádi za to, že můžeme být spolu.

Domov má i další význam. Pro mě to může být každé místo, kde jsem ráda, kde se cítím dobře a kde mám okolo sebe lidi, na kterých mi záleží. Takže klidně i škola. Když bych tohle někomu řekla, možná by se tomu podivil, ale pro mne to tak opravdu je. Co by mi ve škole mohlo chybět? Vůbec nic. Vždycky tam je hezky, protože tam jsou lidé, kteří momentálně v mém životě hrají hlavní roli, protože se s nimi setkávám skoro denně, a protože i tito lidé ovlivňují moji budoucnost.

Další místo, kde se cítím být doma, je pro mě u babičky a dědy v Pusté Kamenici. Jako menší jsem tam trávila hodně času, skoro každý víkend. A i když teď nemám každý víkend volný a nemohu ho tam celý strávit, tak tam jsem vždycky ráda. Babička je v mém životě veledůležitý člověk, je mým vzorem. Vždycky mi dokáže poradit, pomoci nebo utěšit. A tak místo u dědy s babičkou je takovým mým přístavem, kam se ráda vracím.

I když už jsem hovořila o několika mých domovech, napadá mě spousta dalších míst. Jedním z nejdůležitějších míst v mém životě je kostel. Jsem věřící a v kostele jsem opravdu jako doma. I tam potkávám spousta důležitých osob, ale hlavně zde je pro mě Bůh, který je se mnou sice pořád a všude, ale zde cítím jeho přítomnost ještě více. Bůh mě neustále posiluje, a když někdy nevím, jak řešit nějakou situaci, vždy ji svěřím Bohu a nechám se jím řídit. Bez víry si nedokážu svůj život představit. Kdybych nebyla věřící,

neznala bych spoustu lidí, kteří mě velice ovlivňují a záleží mi na nich.

Jak si představuji svůj domov za deset, patnáct let? Teď mám na mysli ten domov jako dům, ve kterém žiji. Představuji si ho jako místo, kde budu já, můj budoucí manžel a děti. Představuji si ho jako místo plné lásky a radosti z běžných věcí.

Mají všichni lidé svůj domov? Je mi líto těch, kteří svůj domov ztratili nebo jej ještě nikdy nenašli. Co se může stát s člověkem, který ztratí svůj domov? Ztratí s tím svou nejbližší rodinu a pocit bezpečí. Takový člověk si se ztrátou domova může sáhnout až na dno. A co ti lidé, kteří neměli to štěstí, aby se narodili do rodiny, která jim poskytne opravdový domov? Jak se jim takový domov hledá nebo vytváří pro své potomky? Na tyhle otázky se velmi těžko odpovídá, protože já sama neznám nikoho, kdo by se s tímto potýkal. Na rozdíl od té první skutečnosti, když někdo rodinu ztratí. Takového člověka znám, ale stejně si nedokážu představit tu tíhu, kterou člověk musí snášet. A i když je to poměrně dlouho, co tento člověk rodinu ztratil, stejně se s tím stále úplně nevyrovnal a myslím, že na sto procent nikdy nevyrovná.

Teď, když jsem přemýšlela o lidech, kteří svůj pravý domov nemají, mi dochází, že si svého domova musím vážít. A musím být ráda, že se mohu cítit jako doma nejenom na jednom místě, ale na několika. A i když jsem mluvila o několika místech, který se cítím být doma, rozhodně to nebyla všechna místa a přišla bych i na další. Děkuji všem lidem, kteří mi vytváří pocit domova na různých místech.

Aneta Filipiová

Pořad bohoslužeb

ČTVRTEK – 24. prosince – ŠTĚDRÝ DEN (vánoční vigilie)

16:00 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

22:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela archanděla v Krouně

PÁTEK – 25. prosince – SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela archanděla v Krouně

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

11:00 hod. mše sv. v kostele sv. Bartoloměje v Otradově

15:00 hod. pobožnost u jesliček v kostele sv. Michaela archanděla v Krouně

SOBOTA – 26. prosince – sv. svatého Štěpána, prvomučedníka

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela archanděla v Krouně

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

NEDĚLE – 27. prosince – sv. SVATÉ RODINY

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela archanděla v Krouně

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

Při mších sv. obnova manželských slibů.

ČTVRTEK – 31. prosince – poslední den roku (Silvestr)

14:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

16:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela archanděla v Krouně

18:00 hod. obřady Velkého pátku v kostele sv. Michaela v Krouně

Po obřadech v Krouně možnost adorace u Božího hrobu do 22:00 hodin.

PÁTEK – 1. ledna – SLAVNOST MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela archanděla v Krouně

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

11:00 hod. mše sv. v kostele sv. Bartoloměje v Otradově

Zakončení Národního eucharistického kongresu

V sobotu 17. října 2015 v Brně vyvrcholil Národní eucharistický kongres (NEK), který se konal poprvé v ČR v celonárodním měřítku a na který jsme se připravovali v průběhu celého roku. Eucharistický kongres znamená obnovu nové a věčné smlouvy s Bohem pro celou církev i každého věřícího osobně.

Z našich farností jsme se do Brna vydali vlakem včetně našich duchovních o. Vladimíra a jáhna Petra. Na náměstí Svobody celebroid Mši svatou mimořádný zmocněnec papežský delegát kardinál Paul Josef Cordes a několik desítek biskupů, stovek kněží a jáhnů a desetitisíce věřících vyslechli dopis od papeže Františka a kázání kardinála o Eucharistii. Po Mši následoval průvod s Božím tělem na znamení víry v Ježíše Krista - živého Boha. Procesí prošlo částí starého Brna a na Zelném trhu pokračovaly modlitby, zasvěcení a písně k počtě Eucharistie. Na závěr hlavního programu všem požehnal biskup Vojtěch Cikrle a účastníkům byly rozdány Pamětní listy a k občerstvení vynikající koláče. Kongres pokračoval více než desítkou doprovodných programů na různých místech centra Brna a každý si tak mohl vybrat podle svého. Naše skupinka odešla do minoritského kostela sv. Janů na představení či spíše modlitbu Zraněný pastýř, kde jsme zakusili silný duchovní prožitek s Boží láskou. Pak jsme shlédli výstavu o zasvěceném životě v Loretě a na Petrově jsme navštívili kryptu, "Propitou věž" i hlavní loď katedrály. Ještě jsme si stihli prohlédnout výstavu Vita Christi v diecézním muzeu a pak už byl čas k odjezdu.

Eucharistický kongres nás všechny povzbudil ve víře v Boha, posílil úctu k Eucharistii a domů jsme přijeli s radostí v srdci z prožívaného společenství české církve s Kristem.

Tereza Gregorová

Světový den mládeže v Krakově 2016

V roce 2016 se uskuteční Světový den mládeže v Krakově. Světové dny mládeže jsou mezinárodním setkáním, které je organizované katolickou církví, spojuje mladé lidi celého světa – katolíky, křesťany jiných vyznání a všechny lidi dobré vůle. Předsedá jim Svätý otec a slaví se každé tři roky. Tyto Světové dny mají za cíl ukazovat světu živou víru v Ježíše Krista, Božího Syna a Spasitele. Mají také podporovat angažovanost mladých v církvi, radovat se z víry a přemýšlet o odkazu, který vždy vybírá papež při této příležitosti.

Mottem jsou Ježíšova slova: „*Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.*“ (srov. Mt, 5,7)

Termíny SDM

20. - 24. 7. 2016 Dny v diecézi – HK diecéze v polské diecézi Świdnica

25. - 31. 7. 2016 Světový den mládeže v Krakově

Doporučený věk pro účast na Světovém dni mládeže je 16 a více let.

Cena účasti na setkání včetně předprogramu činí 5 800 Kč a pouze v Krakově je 5 400 Kč. Od 1. května zaplatíš o 400 Kč více. Pro účastníky, kteří se rozhodnou pro vlastní dopravu bude dotovaná cena o 400 Kč nižší.

Připoj se k mladým celého světa!

Spolu s ostatními prožij jedinečný zážitek víry! Přijď se podívat, jak žijí svoji víru mladí Poláci a dovol jim, aby i oni poznali, jak žijí svoji víru a kulturu ostatní mladí světa! Účast na SDM je vždy

velikým duchovním zážitkem a zároveň poznáním jiné kultury. Zároveň se jedná vždy o fyzicky a psychicky náročné dny.

Přihlas se na stránkách www.krakov2016.signaly.cz. Můžeš také soutěžit se signaly.cz a pojeděš za papežem do Krakova zdarma, více na signaly.cz/soutez.

Na sobotní vigílii a závěrečnou nedělní bohoslužbu jsou zváni i ostatní věřící z naší země. Bude vhodné se také přihlásit a zaplatit účastnický poplatek, dotazy zodpoví o. Vladimír.

Tereza Gregorová

Ohlédnutí za Nocí kostelů 2015- Svědectví víry

Následující svědectví víry zaznělo v rámci akce Noc kostelů 2015 v krounském kostele sv. Michaela archanděla z úst Petra Filipi.

Většinou mě všichni znáte, asi se nemusím představovat, kdyby mě někdo neznal, jmenuji se Petr Filipi, je mi 41 let. Chtěl bych se s vámi podělit o svoje svědectví.

*(Na začátek Vám přečtu biblický žalm, který sedí k mému životu:)
„Kroky člověka Hospodin potvrzuje, když jeho cestu schvaluje. I kdyby zakolísal, přece neupadne. Hospodin za ruku drží jej.”*

Svědectví bude obsahovat tři důležité etapy mého života - Svatba, Úraz a První svaté přijímání dcery Anety. Díky jim se posílil můj vztah k Bohu, bohoslužbě a rodině.

Pocházím z věřící rodiny, která dodržovala náboženské zvyky. K víře mě vedl především otec, kvůli němu jsem chodil do kostela, ale

spíše z povinnosti. Po mém prvním svatém přijímání jsem začal chodit na bohoslužby málokdy. Víc a víc jsem se Bohu vzdaloval. Toto období trvalo do svých 25 let.

Jako dítě jsem dával přednost jiné aktivitě. Raději než na nedělní mši jsem chodil hrát fotbal, což pro mě bylo příjemnější. Vzdálil jsem se křesťanské aktivitě - nechodil jsem do kostela, zapomněl na modlitby.

Díky seznámení a zamilování se do Blanky, mé manželky, jsem začal chodit na mše svaté, protože ona byla a je praktikující křesťankou. Oceňuji Blanku, že díky ní jsem přemýšlel více o Bohu a naplněním svého života křesťanstvím. Více jsem si osobně uvědomoval důležitost života ve víře. Poté jsem našel sám Boha a stal se postupně praktikujícím křesťanem.

První zlom mého života, byla svatba s Blankou v kostele, to bylo pro mě silným prožitkem. Promluva pátera Kováře mě velice oslovila a zase jsem byl blíže k Bohu, našemu Otci. Rozběhl se náš společný manželský život. Narodila se nám dcera Aneta... Chodil jsem do práce, kde se mi stal, asi po roce a čtvrt od svatby, těžký úraz hlavy po pádu z lešení. Následovalo šest týdnů v bezvědomí. Z úrazu si nic nepamatuji, to ví jen rodina, jaké to bylo těžké období hlavně pro ně. Rodině a příbuzným děkuji hlavně za modlitby a přímluvy u Pána, všem, kteří za mě prosili a modlili se.

Druhý zlom mého života byl tedy úraz. Když jsem se z tohoto úrazu dostal, uvědomil jsem si, že ještě nenastal můj odchod ze světa, i když prognózy lékařů nebyly optimistické. Bůh mi dal život, abych plnil svou roli hlavně v rodině, věnoval se manželce, dětem. Díky úrazu mám větší zodpovědnost za život a snažím se každý den prožít naplno.

Třetí zlom mého života bylo první svaté přijímání dcery Anety, které jsem velmi silně prožíval a díky tomu jsem začal chodit na

bohoslužby už pravidelně i ke svátostem smíření, což mě velice posiluje.

Za tyto tři momenty mého života, které posílili můj k Bohu, k Ježíši a v současné době stále udržuji křesťanské prožívání sebe sama a doufám, že budou pokračovat nebo se ještě navyšovat.

Dnes dobře vím, jaké to je žít bez Pána. A díky Boží milosti mohu dnes žít život s Pánem, život s Ježíšem. A i když každý den není růžový, můj život má smysl a cíl.

Děkuji Bohu za svůj život, život v Kristu. A Blance děkuji za to, že se mnou prožívá radost z víry. Děkuji za pozornost.

Mimořádný Svatý rok Milosrdenství

Milosrdenství je shrnutím křesťanské víry

Vnímejme milosrdenství, kterým nás Bůh zahrnuje

Nenechme uplynout příležitost, abychom v každodenním životě vnímali milosrdenství, kterým nás Bůh zahrnuje. On nám nikdy nepřestává opakovat, že nás má rád a že s námi chce sdílet svůj život. A náš první úkol, zejména v naší době plné silných protikladů, spočívá v uvedení ostatních lidí do tohoto úžasného tajemství.

Milosrdenství je shrnutím křesťanské víry

Ježíš Kristus je tvář Otcova milosrdenství. Podstata křesťanské víry je shrnuta právě v těchto slovech. Milosrdenství se stalo viditelným a dosáhlo svého vrcholu v Ježíši Kristu. Nekonečně milosrdný Bůh dával v dějinách poznávat své milosrdenství různými způsoby. Když bylo pak všechno připraveno, poslal svého Syna narozeného z Panny Marie, aby nám zjevil svoji lásku definitivně. Kdo vidí Ježíše, ten vidí Otce. Ježíš Nazaretský svým

slovem, svými gesty a celou svojí osobou zjevuje Boží milosrdenství.

Milosrdenství je zdrojem radosti

Potřebujeme stále o milosrdenství rozjímat. Je totiž pro nás zdrojem radosti, vyrovnanosti a pokoje. Milosrdenství je slovo, které zjevuje podstatu samého Boha. Milosrdenstvím nám Bůh vychází vstříc. Milosrdenství je i základním zákonem, který přebývá v srdci každého člověka hledícího upřímně na bližní. Milosrdenství je cesta, která sjednocuje Boha a člověka, protože otevírá srdce naději, že jsme milováni navždy i přes omezení svého hříchu.

Zapojme se i my do milosrdenství

Vroucně si přeji, aby křesťané hlouběji pronikali k jádru evangelia, ve kterém jsou chudí božským milosrdenstvím upřednostňováni. Zapojme se proto i my a objevujme znovu skutky milosrdenství: dávat najíst tomu, kdo má hlad, napít žíznivým; odívat toho, kdo nemá, co na sebe; přijímat cizince, pomáhat nemocným, navštěvovat vězněné, pohřbívat mrtvé. A nezapomínejme: radit pochybujícím, učit neznalé, napomínat hříšníky, těšit sklíčené, odpouštět urážky, trpělivě snášet protivné lidi, modlit se k Bohu za živé i mrtvé.

Zpracováno podle buly papeže Františka „Misericordiae Vultus“ vyhlášené mimořádný Svatý rok Milosrdenství.

Papež František v úterý 8. prosince, v bazilice sv. Petra otevřel Svatou bránu a slavnostně tak zahájil mimořádný Svatý rok milosrdenství. Symbolické otevření brány milosrdenství se uskutečnilo v den 50. výročí ukončení 2. vatikánského koncilu, kterým se církev otevřela modernímu světu. Svatý rok milosrdenství má pak na toto úsilí koncilu navazovat.

Svatý rok začal i v královéhradecké diecézi. O třetí adventní neděli 13. prosince 2015 přivedl poutníky ke Svaté bráně, hlavnímu vchodu do královéhradecké katedrály Svatého Ducha, biskup Jan, a to v čele průvodu z kostela Nanebevzetí Panny Marie. Právě v něm slavnost začala biskupským pozdravem. *"Svatá brána, kterou společně projdeme do katedrály, je symbolem Krista, skrze kterého jednou projdeme k životu věčnému,"* uvedl biskup Jan.

V královéhradecké diecézi budou otevřeny ještě dvě Svaté brány, a sice v poutním kostele **Panny Marie Pomocnice na Chlumku u Luže (1. ledna 2016 v 9.30 hod.)** a klášterním kostele **Narození Panny Marie v Želivu (1. ledna 2016 v 10.30 hod.)**. Svátý rok potrvá do 20. listopadu 2016.

Převzato z www.vira.cz

Výročí narození sv. otce Františka

Sv. otec František se narodil 17. 12. 1936. Letos tedy oslavil 79. narozeniny.

Původním jménem Jorge Mario Bergoglio se narodil 17. prosince 1936 v Buenos Aires jako nejstarší z pěti dětí.

Po maturitě na chemické průmyslovce pracoval nějaký čas jako dělník. Ve 21 letech vážně onemocněl a dostal se do bezprostředního nebezpečí smrti. Kvůli infekčnímu onemocnění mu pak byla odebrána část plíce.

Následně se rozhodl pro kněžství. V roce 1958 vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova (jezuité). V letech 1964 až 1966 vyučoval literaturu a psychologii. Dne 13. prosince 1969 byl vysvěcen na kněze. V letech 1970-1971 absolvoval další řádovou formaci ve Španělsku. Pak se sám stal formátorem řádového dorostu

(novicmistrem), vyučoval na teologické fakultě, a byl rektorem semináře. 31. července 1973 byl zvolen provinciálem argentinských jezuitů a tuto funkci vykonával po šest let.

V situaci velkých ekonomických existenčních rozdílů byl aktivní v pomoci chudým a podporoval iniciativy, které s chudými pracovaly. Byl tak někdy (neprávem) označován i za „marxistu“. On ale zdůrazňoval, že „Bůh, ač byl bohatý, se stal pro nás chudým a primárně mezi chudými působil a my křesťané máme být jeho následovníky...“

V době kruté vojenské diktatury v Argentině (1976-1983), kdy například beze stopy zmizelo 30 000 lidí, Bergoglio skrytě pomáhal mnoha pronásledovaným a „dostal za hranice mnoho pronásledovaných i za cenu vlastního života. Díky jeho pomoci ve mně nezůstla ani jedna pochybnost, když jsem se sebe sama ptávala, na čí straně je Stvořitel“ (Alice Olivierová).

V letech 1980 až 1986 byl rektorem semináře a filozofické i teologické fakulty i farářem. V roce 1986 pobýval v Německu. V roce 1992 jej papež Jan Pavel II. jmenoval pomocným biskupem v Buenos Aires. 3. června 1997 byl jmenován arcibiskupem v Buenos Aires.

Dne 13. 3. 2013 byl zvolen papežem a přijal jméno František.

Převzato z www.vira.cz

Zemřel Jiří Paďour, emeritní biskup českobudějovický

Mons. Jiří Paďour, OFM Cap. se narodil 4. dubna 1943 ve Vraclavi na Ústeckoorlicku. Po maturitě na jedenáctiletce nemohl pro třídní

původ studovat vysokou školu, proto se vyučil mechanikem počítačích strojů a poté studoval herectví na Divadelní akademii múzických umění v Praze. V letech 1963 až 1967 působil v Divadle Na zábradlí a 1969 až 1970 v Divadle Za branou.

V roce 1970 začal studovat na Bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Kněžské svěcení mu bylo uděleno 21. června 1975 v Praze, poté do roku 1977 působil v duchovní správě v Mariánských Lázních a v okolních farnostech. V roce 1977 mu byl odňat státní souhlas k výkonu kněžské služby. V letech 1978 až 1979 byl neoficiálním sekretářem pražského arcibiskupa kardinála Františka Tomáška, ale po odmítnutí spolupráce se Státní bezpečností musel ze sekretariátu odejít. V následujících letech pracoval v civilních povoláních jako topič, uklízeč apod. a tajně působil jako kněz. Od roku 1986, kdy mu byl vrácen státní souhlas, do roku 1992 působil v duchovní správě v Praze a okolí.

Roku 1978 vstoupil tajně do kapucínského řádu a v roce 1983 složil věčné řeholní sliby. Po revoluci 1989 byl v roce 1991 zvolen provinciálem obnovené Českomoravské provincie kapucínského řádu a znovu zvolen v roce 1994.

Dne 3. prosince 1996 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován pražským pomocným biskupem a titulárním biskupem ausuccurenským. Biskupské svěcení přijal 11. ledna 1997 z rukou pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlká ve svatovítské katedrále v Praze. Dne 23. února 2001 byl jmenován biskupem - koadjutorem českobudějovické diecéze a 25. září 2002 se stal dvanáctým sídelním biskupem českobudějovickým.

V České biskupské konferenci působil jako delegát pro pastorační mládeže a pro zasvěcený život. S ohledem na svůj zdravotní stav nabídl v říjnu 2013 do rukou Svatého otce Františka rezignaci na

svůj úřad. Ten ji dne 1. března 2014 přijal. Zbytek života pak trávil v českobudějovické biskupské rezidenci.

Mons. Jiří Paďour, OFMCap. zemřel v hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích po krátké nemoci v pátek 11. prosince 2015, zaopatřen svatými svátostmi.

Převzato z www.bihk.cz

Vyšlo na 4. neděli adventní, 20. 12. 2015 v nákladu 60 ks.
Orientační cena výtisku Kč 10,-. Děkujeme za váš příspěvek.